

Baron Axel Carpelan, die het bekende *Finlandia* zijn naam gaf, schreef kort na de première daarvan aan de componist: "U hebt nu een tijdje thuis gezeten, Mr. Sibelius, het wordt hoog tijd om op reis te gaan. U zult de late herfst en winter doorbrengen in Italië, een land waar men het cantabile, balans en harmonie, de kneedbaarheid en symmetrie van lijnen leert, een land waar alles mooi is - zelfs het lelijke. U herinnert zich vast wat Italië betekende voor de ontwikkeling van Tchaikovsky en Richard Strauss." Hoewel Baron Carpelan geen cent bezat, wist hij genoeg geld bijeen te brengen om Sibelius te laten verblijven in een bergvilla bij Rapallo in Italië. Hier krabbelde Sibelius de eerste noten van zijn tweede symfonie neer.

Meer dan een jaar nadat de eerste motieven op papier stonden, beleefde de tweede symfonie zijn première, op 8 maart 1902 gespeeld door de Helsinki Philharmonic Society onder leiding van de componist. Na drie uitverkochte concerten herzag Sibelius enkele passages; de gereviseerde versie werd voor het eerst gespeeld op 10 november 1903 in Stockholm door Armas Järnefeit. Oskar Merikanto riep uit dat

de première "zelfs de hoogste verwachtingen overtrof".

Terwijl de recensies na de première verdeeld waren, was het publiek over het algemeen zeer ingenomen met het stuk vanwege de grootse finale, die door sommigen in verband werd gebracht met de strijd voor de onafhankelijkheid van Finland. Zelfs zo, dat de symfonie ook wel de *Symfonie voor de Onafhankelijkheid* werd gedoopt, omdat hij werd geschreven in een tijd van Russische sancties vanwege de Finse taal en cultuur. De reactie van Sibelius hierop is breed besproken; er wordt gezegd dat hij niet met opzet een patriottische boodschap wilde afgeven en dat de symfonie slechts door anderen als een nationalistische compositie werd beschouwd. Anderen geloven echter dat hij het stuk met een onafhankelijk Finland in gedachten heeft geschreven. De Finse componist Sulho Ranta zei: "Er is iets in deze muziek - tenminste voor ons - dat ons naar hoger sferen leidt; zoals een shaman met zijn magische trom."

De symfonie werd ook genoemd als "een van de weinige symfonische creaties in deze tijd, die dezelfde richting uitgaan als de symfonieën van Beethoven." Virgil Thomas schreef echter in de *New York Herald Tribune* dat de symfonie "onbeschrijfelijk vulgair, gemakzuchtig en provinciaals" was. Sir Colin Davis haalde Wordsworth aan bij een van zijn opnames van de symfonie met de London Symphony Orchestra:

Grand in itself alone, but in that breach
Through which the homeless voice of waters rose
That dark deep thoroughfare, had Nature lodged
The Soul, the Imagination of the whole.

(Ik daag iedereen uit om dit goed te vertalen, mij lukt het niet)